

vlastnictví jediné osoby, jako samovlastníka, a majetku patřícího několika subjektům. Svěřenství však nikdy nepatří držiteli jeho samu, nýbrž — jak zákon v předpisech shora uvedených se vším důrazem vyslovuje — náleží držiteli a čekatelům.

Proti těmto vývodům nelze se s úspěchem dovolávat toho, že § 1 zák. zábor. mluví i o zabrání statků »vázaných«. Tímto předpisem chtěl zákonodárce pouze vysloviti, že svazek fideikomisní u určitého jmění nestojí tomu v cestě, aby i tento majetek byl pokládán za z a b r a n ý, ale nikterak neřešil otázku, kdo jest subjektem tohoto vázaného jmění, a zda tento subjekt jest totožným se subjektem jmění jiného.

Účel zákona, na který odvodní spis poukazuje, nelze rovněž proti tomuto řešení přiváděti k platnosti. Vždyť zákon nechtěl naprosto odstraniti v š e c h n o soustředění velkého majetku ve vlastnictví t é ž e rodiny, nýbrž naopak jasným svým předpisem výslovně dovoluje, aby každý z různých členů téže rodiny pro sebe směl podržeti nemovitosti o výměře §u 2 zák. zábor. vyhovující (srovn. § 2, jenž nařizuje pokládati jen »manžely« za jedinou osobu, a § 4, jenž pro případ příštího majetkového přesunu dopouští také i sčítání jmění rodičů a dětí I. stupně). S tímto účelem jest však v naprosté shodě, přizná-li se vedle přípustné výměry (§ 11) jmění svěřenského, rodině jako celku patřícího, i přípustná výměra majetku jednotlivým členům téže rodiny jako jejich vlastní jmění záboru nepodléhající.

Odvolává-li se konečně odvodní spis na okolnost, že statky alodní tvořivají v převážné většině nerozlučnou hospodářskou součást majetku fideikomisního, stačí jen k tomu poukázati, že statky takové nikdy netvoří a nemohou tvořiti právní součást jmění svěřenského, nýbrž naopak mají svoji samostatnou právní existenci, která brání, aby to, co po zákonu platí pro jmění fideikomisní, bylo i na ně vztahováno. Tato právní samostatnost má za důsledek, že se i ono spojení hospodářské přerušuje, nastane-li jiná posloupnost ve jmění svěřenském, než jaká jest stanovena (zákonem neb poslední vůlí) pro jmění alodní.

Ze všech těchto úvah dospěl nejvyšší správní soud k přesvědčení, že právní stanovisko zaujaté v naříkaném rozhodnutí není ve shodě se zákonem, a zrušil proto toto rozhodnutí dle § 7 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z roku 1876.

Č. 901.

Nemocenské pojišťování dělníků: Kdy lze mluvit o pracovním poměru v podniku.

(Nález ze dne 22. června 1921 č. 8249.)

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v Ch. proti býv. c. k. ministerstvu sociální péče ve Vídni o náhradu léčebného za J. S.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: — — — — —

Souhlasným udáním Josefa L. a Josefa S. jest zjištěno, že Josef S. u Josefa L. v době od 8. do 24. února 1915 dva dny po půl dni nakládal

uhlí. Oba souhlasí dále v tom, že Jos. S. nestál u L. v pracovním poměru a S. dodává, že vůbec po tuto dobu nebyl v takovém stálém poměru, nýbrž že vykonával pouze práce příležitostné, aniž může udati, u kterých stran a po jakou dobu v době kritické pracoval... Jos. L. udává dále, že k nakládání uhlí přijal do práce Františka L., jemuž také jediné odměnu za tuto práci vypadající odevzdal. L. dovolil pouze S., aby spolupracoval.

Jde zde nesporně o podnik, spadající pod živnostenský řád a následkem toho dělníci v podniku zaměstnaní podrobeni jsou dle § 1, odst. 2 zák. o nem. pojištění ze dne 30. března 1888 č. 33 ř. z. povinnosti pojistné; sporné však jest, zda Josef S. v živnostenském podniku Josefa L. ve smyslu tohoto ustanovení byl zaměstnán, t. j. zdali byl v pracovním poměru k němu.

Aby poměr takový ve smyslu § 1 cit. zákona byl založen, jest třeba na straně dělníkově projevu jeho fysické pohotovosti k vykonávání určité činnosti a na straně zaměstnavatelově, že buďto sám nebo svým zástupcem onu pohotovost bere na vědomí a to buď výslovně anebo (dle § 863 o. z. o.) mlčky. Teprve tímto souhlasným projevem nastává pracovní poměr ve smyslu § 1 nem. zák. pojistnou povinnost podmiňující. Pouhá faktická činnost dělníka v podniku bez vědomí a vůle nebo dokonce proti vůli podnikatele nebo jeho zástupce nestačí, aby založeno bylo zaměstnání ve smyslu zákona.

Stěžovatelka již v rekursu na ministerstvo tvrdila, že pracovní výkon S. se stal proti vůli podnikatele Josefa L., ano tvrdila dokonce, že L., když se dozvěděl o přítomnosti S. na pracovním místě, vyhnal jej, poněvadž mu je S. znám jako tulák a simulant nemocniční.

O této okolnosti, která by vylučovala souhlas na straně zaměstnavatele Josefa L. k založení pracovního poměru se S., jakož i o další okolnosti, zda František L. byl vůbec zaměstnavatelem Josefem L. zmocněn, přijmouti vedle sebe do zaměstnání ještě jiné pracovní síly, nebylo však konáno šetření a nebyl obzvlášť o těchto okolnostech František L. vyslýchán.

V těchto směrech zůstalo tudíž šetření neúplným a poněvadž tyto nedostatky znemožňují přesné zodpovědění sporného bodu stížného v této záležitosti, bylo naříkané rozhodnutí dle § 6 zák. o správ. soudě zrušiti.

Č. 902.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava): Třebaže hodnota nabývací i zcizovací vyjádřeny jsou v určitém případě ještě v měně rakousko-uherské, nepřiči se zákonu, když dávka z přírůstku hodnoty dle toho vypočteného vyměřena byla již v měně československé.

(Nález ze dne 23. června 1921 č. 7833.)

Věc: Leopold Ch. ve Vídni jménem vlastním a jako poručník nezl. Rudolfa L. (adv. Dr. Jar. Nebesář z Prahy) proti zemskému výboru moravskému v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.